

MẸ VÀ TÔI

“Không có gì là hoàn hảo, có chăng chỉ là sự đẹp cao mà thôi. Đúng, thế nhỉ trong chúng ta có ai dám tự nói mình mình là đẹp dù chỉ một phần không?” Tôi cũng vậy, có lẽ tôi không thể nào quên lần tôi làm gãy ra hôm đó. Cũng chính cái lần đó đã cướp mất đi những niềm yêu thương của tôi, dù bây giờ có ân hận, có biết lỗi thì mẹ vẫn mãi không trở về. Tôi luôn thầm mong và ao ước thời gian có thể quay ngược trở lại để bên thân không mất đi nghiêm trọng vậy. Đây cũng chính là nội dung của câu chuyện mà tôi muốn kể cho mọi người nghe sau đây:

Thời lúc vừa chào đời, tôi đã sống thiếu thốn tình yêu thương của người bố, lần thêm hoàn cảnh khó khăn đã đưa đẩy tôi vào những cảm đau của cuộc đời. Dù đã là một học sinh cấp ba nhưng tôi không thể tránh khỏi những cái chê, trêu chọc của bạn bè, bạn và người hình vạ lùn lần tôi vừa mới cô, với cái nghèo đeo bám khi tôi rụt rè và mặc cảm. Bạn bè luôn xa lánh và không ai quan tâm đến tôi, chính vì lẽ đó tôi rụt rè và muốn thay đổi bên thân, nhưng vì không thể thoát khỏi cái nghèo nên làm tôi luôn cảm thấy bất cứ lúc nào trong lòng. Mỗi khi ở bên mẹ thấy sự ân cần chăm sóc của mẹ dành cho tôi tôi càng thêm tự ti, nhưng tôi chưa bao giờ cảm nhận được tình yêu thương đó, chưa một giây phút nào tôi thấy thương mẹ, bởi lẽ tôi luôn khát khao cảnh giàu sang sung sướng, ăn ngon mặc đẹp nhưng mẹ lại không mang được những thứ vật chất đó cho tôi, khiến tôi cảm thấy rất ghét mẹ và không muốn nhìn mặt mẹ.

Ngày qua ngày, với cái nghèo vậy, với hình ảnh người mẹ già lom khom đi nhợt nhạt như chai nhựa chỉ mong có được bữa ăn qua ngày. Tuy làm việc vất vả, nhưng mẹ khi về đến nhà, mẹ luôn buồn rầu, lo lắng cho tôi vì thấy tôi luôn lảng tránh và dường như không muốn nói chuyện với bà. Tôi hôm đó, bà trở nên trầm mặc mãi không nghe được vì luôn suy nghĩ về những hành động bất thương đang xảy ra đời với tôi.

Sáng hôm sau, cũng như mọi khi mà tôi dậy từ rất sớm, lại dắt chuồn bọ đi dạo cho tôi. Còn tôi thì lo soạn quần áo chu đáo, ăn mặc thật đẹp vì tôi không muốn bị bạn xa lánh mình. Thấy ông cho hoàn cảnh khó khăn của gia đình tôi, nên bác hàng xóm đã cho tôi mượn chiếc xe cũ kỹ, không dùng nữa của họ.

Mình luôn chỉ tôi đi học bằng chiếc xe đó, mọi lúc trên đường đi học tôi luôn sợ bạn bè bắt gặp vì không muốn bị nó thấy gia cảnh đáng thương của tôi. Thế nên khi chạ đến công trường tôi vội bỏ mũ đạp xe và trốn đi, để tôi đi vào được.

Nhưng bắt chợt thấy một bạn trong lớp tôi đã nhìn thấy, khi bước vào lớp thì nó cười lên, khi nhìn tôi rất ngạc nhiên, thì nó bắt đầu vây tôi, rồi lấy cặp tôi tung mạnh ra.

Bỗng một tiếng hô to làm cả lớp giật mình rồi hướng về phía nó, tôi đưa mắt nhìn theo thì thấy cái điếu thuốc của mình. Chiếc điếu thuốc điếu của quần keo rất nhiều lần vì đã bị hút.

Tôi bị bạn lấy điếu thuốc làm chuyện vui cho chúng, điếu này khi nào bạn ngửi ngửi ngừng vạ xâu họ lấy vạ rồi bắt mình vì tôi bị khinh tôi không điếu thuốc mua điếu thuốc mới mà phải dùng thuốc giẻ rách như điếu đi.

Trưa khi về đến nhà, tôi bước đến nơi viết chữ của mình. Tôi không xin lỗi mà còn mừng mà “Bà bạn mù à! Thấy cặp tôi sao bà không né ra để tránh mắt rồi làm bạn họ cái cặp yêu quý của tôi”. Khuôn

mặt mặt sáng sủa, ngạc nhiên nhìn tôi, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hai tay mặt run run bằng mắt họ cảm, mặt như hàng bước đến tôi đưa họ cảm và nói :

“Con gái yêu của mẹ, con đừng buồn vì nhìn con vậy mẹ đau lòng, con hãy cố gắng ăn học cảm này để có sức học-Đây là học cảm ngon nhất mà mẹ đã cố gắng làm thêm thì gian mới có được”.

Mẹ vội dắt tôi, thì tay tôi đã vung họ đi

học cảm và tôi vội vã bỏ mặt cảm về học cảm rồi bước ra khỏi phòng, không mặt chút điếu đo, suy nghĩ hay bị tâm trong lòng mẹ nghĩ gì, có buồn cho tôi hay không.

BÀI D THI S 19

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ 7, 15 Tháng 11 2017 07:49 -

Khi tôi và bạn bè ra, mẹ tôi

m

kh

m

cúi xuống nhìn từng hạt cơm rơi lên ăn,

vì trưa hôm đó mẹ đã dành hạt gạo mua phở cho tôi mà chưa ăn uống gì cả.

Và ăn nước mẹ tôi bà và tôi

,
suy nghĩ đến mẹ con không biết nó có đói hay không?

Lúc nào bà cũng nghĩ đến tôi.

Mẹ làm hài lòng con,

bà đã tìm mọi cách để biết con gái mình muốn gì,

thì là bà về sang nhà cái Bin – Nó là cái mẹ con cùng lớp với tôi.

Nghe bà hỏi mọi thứ với tôi,

Bin thành thạo tất cả.

Đ

ở lúc Bin nói “Mẹ khi đi học con chưa đi luôn bố đảm bảo trên chếc vì chi u cao của mình”

.
Nghe đến đây

cả hàng bà nhìn tôi,

thì ra bấy lâu nay con gái mình luôn ao ước có được chi u cao để khi bố đảm bảo trên chiếc ghế.

Về đến nhà bà luôn suy nghĩ tôi nói với cái Bin,

câu nói này khiến mãi trong đầu của bà.

Rồi bà về nghĩ sẽ mua một đôi g

u

để cho con mình cao hơn,

bà lấy trong túi áo

mình ra m

ột

đồng tiền lớn,

nhưng dù đi đâu đi đâu thì số tiền vẫn còn bằng một phần ba đôi g

u

t,

dù rất muốn nhưng vì không có tiền nên bà đã làm rất nhiều việc không phù hợp với lòng tự ái của mình,

nhưng công việc quá nặng nề công việc số tiền kiếm được không là bao nhiêu.

Một anh thanh niên thấy mẹ tôi làm việc vất vả thì nghĩ đến công việc và anh đã cho mẹ một số tiền.

Dù nghèo và luôn mong muốn có tiền để mua g

u

đồng tiền,

nhưng mẹ tôi chưa bao giờ lấy những đồng tiền không phải do mẹ làm ra,

nhưng anh ta vẫn kiên quyết

đồng tiền vào túi áo mẹ và nói “Bà hãy giữ lấy mà uống nước

”

.

BÀI D THI S 19

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ 7, 15 Tháng 11 2017 07:49 -

Một tôi nhìn thấy tiều đó vừa buồn lại vừa vui,
buồn vì tiều không phải do bà làm ra nhưng vui vì đã tiều mua g
u

t cho con.

Không một chút do dự mẹ đã vội chạy đến cửa tiệm và mua cho tôi một đôi g
u

t rất xinh.

Bà đem nó vội rời nhìn thoáng một cái tôi nhìn bà và nói: "Mẹ đã biết được cái lòng mà bấy lâu nay
con đã ấp ủ trong lòng,

nay mẹ mua món quà này mong con không phải tiếc khi được tặng cái bánh này".

Tôi đưa mắt nhìn món quà mà mẹ cầm trên tay,

vội mừng ra tôi vui sướng khi nhìn thấy đôi g

u

t - món quà tôi mong mẹ bấy lâu.

Tôi cầm lấy nó và nhìn nhìn mang hộp quà về phòng,

nhìn tôi thấy vội mừng thấy vui gấp ngàn lần.

Tôi hôm đó tôi c

s

ấm se mãi món quà mà mẹ cho tôi,

tôi mong trời mau sáng để được mang nó đến trường

và được hạnh phúc với bạn bè.

Nhưng ngày đầu, khi tôi chạy khắp các ngõ ngách thì đám bạn nhìn thấy tôi, thấy đôi g

u

t mà mẹ mua cho tôi thì bạn chúng tôi lên "Mày mà cũng mang g

u

t à!

Mày có mang cũng không cao được đâu,

lùn thì chạy như mình lùn đi bày được mang này mang này".

Không những chế giễu mà bạn nó còn đẩy tôi ngã,

làm tôi thấy hết cả chân và luôn đôi g

u

t. Về đến nhà,

tôi vẫn thấy đôi g

u

t lên giãy giụa,

vì quá một mình nên tôi đã lăn ra ngủ. Tôi hôm đó khi tôi đã đi vào giấc ngủ say,

mẹ lấy cái nhôi tôi và bắt chợt bà khóc khi nhìn thấy đôi chân con mình đã trầy còn có cả máu bám
nó.

Một tôi thấy ân hận đau đớn vô cùng,

bà tôi trách bạn thân mình vì đã mua g

u

t cho con,

và âm thầm lặng lẽ vừa khóc vừa lấy khăn thấm xoa cho tôi. Tuy đã biết mẹ tha thứ cho mình,

nhưng tôi giờ vẫn thấy mình đang ngủ, vì tôi trầy cả đ

đ

n giờ tôi chẳng bao giờ thấy ngủ nữa,

luôn ghét và khinh bỉ mẹ.

Vì quá thất vọng con, ngày ngày ngẫm lại mẹ luôn ẩn nấp trong mình những nỗi buồn, mong một lúc nào đó có thể giúp con thoát khỏi những nỗi đau con mong mẹ. Công việc nhàn tẻ chai không còn nữa, ngày nhàn ngày ít nên bà quyết định đi nhàn thêm những nơi khác mong có thêm thu nhập trang trải cuộc sống. Một hôm bà đi vào một quán tình cờ thấy được một nhân viên bán hàng cao, bà liền cúi xuống ngắm nhìn mẹ khi ngắm lên thì nhìn thấy mẹ tập nẹp ngực đang trò chuyện và nhìn hi vọng này, không chút do dự bà, chuyện gì thì thông tin và để để nhàn mua nó cho tôi. Sau khi nghe hai người nói xong, thì mẹ tôi vội đi ra tung cửa túi áo lên móc ra tiền để xem có để mua không, bà suy nghĩ một hồi lâu “nếu bây giờ mình mua nó thì liệu có để tiền để ăn hay không?”. Nhưng vì mẹ nhàn thấy niềm vui và niềm hạnh phúc trên khuôn mặt con gái nên mẹ đã bắt chấp mẹ đi mua nó cho tôi, cuối cùng mẹ cũng đã mua. Nhìn thấy mẹ mua mẹ hạnh phúc và nghĩ thầm rằng “chắc tôi sẽ rất vui khi thấy nó”

.
Khi mẹ vội vã bước ra ngoài chân lom khom mặt mẹ trên con đường vắng nhà thì đây cũng là lúc tôi vội vã bước ra khỏi nhà vì tro
ng lòng rất buồn
vội những chuyện ngày hôm qua, tôi mẹ đi một nơi nào đó để vội đi nỗi buồn.
Lúc tôi đang đi thì thấy một bóng dáng rất giống mẹ mình,
tên xa tôi thấy hai người thanh niên chèo xe máy đang tiến về phía mẹ,
chúng giống tôi một túi nilong mà mẹ đang cầm trên tay, vội bóng dáng gầy gò lom khom đôi bàn chân dẹt như đã ngã khụy vì quá mệt mỏi những mẹ tôi vội chạy nhanh hết sức để giống tôi túi nilong vì trong đó chắc chắn có hi vọng,
niềm vui của tôi cũng như của mẹ.
Cuối cùng bà đã lấy được những trong lúc tranh giành, bà bắt ngã đổ vào đá.
Thấy việc đó,
tôi liền chạy lại và đã thấy được khuôn mặt mẹ,
tôi vội ôm lấy mẹ và khóc nức nở,
tôi kêu to :
“M
ẹ ơi! Mẹ đừng bỏ con mà.
Mẹ đi rồi con biết tìm về ai
”

.
Mẹ nắm lấy tay tôi vội vã nói từ phía sau mẹ đưa tôi một túi nilong rồi mẹ hạnh phúc.
Tôi cầm lấy tay mẹ, tôi khóc rất nhiều khi biết đây là túi nilong tặng cho tôi cao mà mẹ đã vội vã dành để mẹ tôi mua cho tôi.
Khi đó tôi cảm thấy ân hận vô cùng,
tôi vội bắt mẹ trong tay,

ôm lấy mẹ rồi khóc :

“

Mẹ ơi!

con chết rồi mẹ thôi, mẹ đi thôi v

t

chết đó con không còn nữa”.

Nhưng dù bây giờ tôi có nói gì chẳng nữa thì hai mẹ đã tắt, tay mẹ rồi xuống, dẫu mẹ lúc đó tôi cảm thấy có thể gì đang bị

c

mình, không còn ai bên tôi nữa.

Dù đã cố gắng để mẹ đến bên nh vì nh vì va chạm quá lớn làm đau bà nên th nh không thể gì tính mẹ đ c.

Còn trên tay là thuốc, tôi không sao kiếm cho nên chính vì nó mà mẹ đã hạ sinh s s ng, ân hận hay hận tiếc gì đây cũng đã quá muộn màng. Tôi biết phải sống sao với nh ng năm tháng không có mẹ,

chết

đ

ng sống thôi cũng đã đến khi nh tôi rùng mình vì lo s .

Ngày tháng cứ trôi, năm tháng cứ trôi dù đã hai lần đến tận tâm can của lòng nhưng có ai chịu trả lời mẹ cho tôi hay chưa. Tôi luôn thầm mong giá nh cho mẹ một cái hôn để sống thì chắc là đó sẽ là một cuộc sống với nh ng chu kỳ ngày nh phúc và vui vẻ nh t. Dù có muộn hay không thì tôi cũng phải học cách chấp nhận nh ng lỗi lầm mình gây ra, nhưng cái giá mà tôi phải trả nó quá đắt rồi in mãi trong lòng cho đến mãi khi tôi trở nh thành. ”Ai còn mẹ xin hãy yêu quý trân trọng mẹ và phải biết chấp nhận hoàn cảnh, chấp nhận nh ng thất bại mà mình đang có, đừng bao giờ thêm khát hay ước mẹ nh ng thì mãi không thuốc với mình để rồi phải hận hai lần đến ch nh lòng” .